

Halotti maszk

PRÓZA - LXII. évfolyam, 13. szám, 2018. március 29.

Évekig járhatott csodájára a különös szobornak a város. A körülötte elhelyezett padokon szinte soha sem volt szabad ülőhely. Amolyan eligazodási pont volt idegen turistáknak s a későbbre tervezett találkákhoz, de kedvenc pihenő és csoportképek helye is volt ez az égig érő, különleges alkotás. Valóban hatalmas volt, s meglehetősen távolról kellett elkattintani a gépet ahhoz, hogy megörökíthessék, hogy befoghassák a teljes látványt.

Háromméteres zöld kőtalapzaton állt a bronzszínű karosszék, s rajta, mintha óriáskígyó lenne, hatalmas százlábú nyújtózott a semmibe. Csáprágóját a szék háttámlájától messzire meresztette, mint aki élelem után kutat, vagy éppen támadni készül. Lábai emberi kézfejre hasonlítottak, de karmuk volt, amelyet láthatóan a szék karfájába mélyesztettek. Testének gyűrűit egymáshoz hajlított vörösréz lemezekből domborította a szobrász. Csapok, láncszemek tartották össze az alkotást, s ha fújt a szél, megelevenedett. Hullámzó mozgása közben úgy nyikorgott, mintha panaszkodott volna. Olykor csak szipogott, s néha a felerősödő szél miatt könnyeikkel küszködő asszonyok jajongó zokogására hasonlított a hang. Máskor, ha viharos volt az idő, jajveszékelő gyermeksíráshoz hasonlított, ahogy elmozdultak egymáson a szelvények.